

въ потокъ сълзи... изплакала бихъ тъй
тжгата си по моята любовъ...

Майсторъ Лалйо. Да знаеше, че въ моята
родина

сълзи реки проливатъ се на всжде —

не би на менъ говорила така,

да страдамъ съ тебъ и болно да тжжа...

Зита. Чрезъ сълзитѣ по-близка ли ме чувствашъ?

Майсторъ Лалйо.

Може би—да! Но може би... Кой знае...

(Тя се приближава да го хване за ржката. Той се одръпва).

Зита. Повѣрвай ми... Не може ли сестра...

Майстора. (Доверчиво)

Сестра! — Добре... Но заминй си днесъ...

Зита. Защо така? Какво е да те виждамъ?

Майсторъ Лалйо.

Защото азъ не зная що е мѣрка.

Обичамъ ли—страдамъ като людъ;

а творя ли — на работа съмъ робъ.

Остава да избирамъ между дветѣ.

Кажй сама: азъ съмъ положилъ клетва

на рѣдина живота си да дамъ;

и вѣренъ ней да бжда азъ до смъртъ...

Зита. И никога, прости ме, че засѣгамъ,
неволно тайната ти на сърдцето, —
не любилъ си?

Майсторъ Лалйо. Да; любихъ азъ веднажъ

И отъ тогазъ запазвамъ помень святъ.

Зита. (Съ въздишка) Щастливката!

Майсторъ Лалйо. Въ смъртъ щастие неможе...

Зита. Не майсторе, онази що умира

подъ ласкитѣ на твоята любовъ —

смъртъта за нея е истински животъ.

Майсторъ Лалио.

Дано! Дано! въвъ всѣка моя зграда

тя да живеи съсъ своя духъ всеиленъ

Зита. (Унесена) Каква любовъ! Какви честити дни!

Майсторъ Лалио.

Дни на двадесетлѣтни младини.